

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION EXTRAORDINAIRE DE 2003

9 SEPTEMBRE 2003

Proposition de loi relative à la détention de chiens réputés dangereux

(Déposée par M. Alain Destexhe)

DÉVELOPPEMENTS

1.1. Introduction

La présente proposition de loi reprend le texte d'une proposition qui a déjà été déposée au Sénat le 31 août 2000 (doc. Sénat, n° 2-543/1 — 1999/2000).

L'actualité récente a relaté plusieurs faits divers mettant en cause le comportement agressif de chiens. Les accidents semblent se multiplier et la liste des victimes de ces chiens dangereux s'alourdit de plus en plus.

À Paris, le 10 mars 1998, un rottweiler a mordu plusieurs passants et un policier qui se trouvaient sur les Champs-Élysées. À Hamburg, en juin 2000, un enfant a été déchiqueté par deux chiens de combat dans la cour de l'école. En Belgique aussi de nombreux accidents se sont passés. À Herstal, près de Liège, un homme de 28 ans a récemment perdu la vie à cause de ses propres pitbulls. En juillet 1995, à Soumagne, un enfant de trois ans a été sauvagement attaqué par un pitbull. À Aarschot, en février 1999, une fillette a été dévorée par trois rottweillers. Et on peut multiplier les examens.

À l'occasion d'un symposium tenu à l'initiative du cabinet de la ministre de la Protection de la consommation, de la Santé publique et de l'Environnement le 18 mars 2000, il a été démontré que de 118 à 148 patients en moyenne étaient hospitalisés chaque année à la suite de morsures de chiens. Bien que

BELGISCHE SENAAAT

BUITENGEWONE ZITTING 2003

9 SEPTEMBER 2003

Wetsvoorstel betreffende het bezit van gevaarlijk geachte honden

(Ingediend door de heer Alain Destexhe)

TOELICHTING

1.1. Inleiding

Dit wetsvoorstel neemt de tekst over van een voorstel dat reeds op 31 augustus 2000 in de Senaat werd ingediend (stuk Senaat, nr. 2-543/1 — 1999/2000).

In recente nieuwsberichten zijn verschillende gevallen gemeld van honden die een agressief gedrag vertonen. Er doen zich blijkbaar steeds meer ongevallen voor en de lijst met slachtoffers van deze gevaarlijke honden wordt steeds langer.

Op de Champs-Élysées te Parijs werden op 10 maart 1998 verschillende voorbijgangers en een politieagent gebeten door een rottweiler. In juni 2000 werd te Hamburg een kind op de speelplaats van de school verscheurd door twee vechthonden. In België hebben zich ook veel ongevallen voorgedaan. Te Herstal nabij Luik is een man van 28 jaar gedood door zijn eigen pitbulls. In juli 1995 werd te Soumagne een driejarig kind brutaal aangevallen door een pitbull. Te Aarschot werd in februari 1999 een klein meisje verscheurd door drie rottweillers. En zo kan men voorbeelden blijven geven.

Op een symposium dat op 18 maart 2000 is gehouden op initiatief van het kabinet van de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu, werd aangetoond dat gemiddeld 118 tot 148 patiënten jaarlijks in het ziekenhuis terechtkwamen ten gevolge van hondenbeten. Hoewel dit aantal op het eerste

pouvant paraître *a priori* relativement faible, ce chiffre doit cependant être relativisé par le fait qu'aucun système fiable de récolte des données statistiques n'existe actuellement.

Ainsi, dans le cadre de ce même symposium, on a pu relever que le nombre de chiens appartenant au groupe cible répertorié «chiens dangereux» était évalué à environ 60 000, ce qui représente une moyenne de 5 % de chiens «à risques». Selon une étude de la KUL(1), en Belgique, chaque année, 30 à 40 000 personnes seraient mordues par un chien. Il s'agit donc d'une question de santé publique.

Selon les statistiques des compagnies et organismes assurant les frais médicaux ambulatoires, le coût total des sinistres en responsabilité civile familiale impliquant des chiens est évalué à 849 000 000 de francs, soit près de un milliard de francs(2).

Ce phénomène pose dès lors un réel problème de sécurité publique et ne peut être minimisé.

Or, actuellement, les initiatives pour contrer le développement de ce problème apparaissent exclusivement locales. La nouvelle loi communale de 1992 charge les communes «de remédier aux événements fâcheux occasionnés par la divagation d'animaux malfaisants ou féroces». À Grez-Doiceau, les pitbulls sont interdits depuis 1988 et désormais les chiens appartenant à l'une des 12 autres catégories réputées dangereuses (fixées par l'arrêté du ministre Pinxten) doivent être tenus en laisse et portés en muselière dans tout lieu public ou privé accessible au public. Il en va de même pour la commune de Waterloo. À Liège, le port obligatoire de la muselière et la tenue en laisse pour les chiens dangereux sont prévus dans un règlement communal. D'autres communes sont beaucoup plus radicales. À Quaregnon par exemple, depuis le 1er août 2000, l'acquisition de chiens dangereux sur le territoire communal est interdite et le port de la muselière est obligatoire pour ceux se trouvant déjà sur le territoire. Le bourgmestre de Maasmechelen a fait également abattre fin juillet de cette année quatre chiens considérés comme agressifs. À la ville de Bruxelles, le règlement général de police stipule que «les propriétaires de chiens ou les personnes qui en ont la garde, même occasionnellement, doivent veiller à ce que ces animaux n'incommodent le public de

gezicht misschien vrij laag lijkt, moet men het toch relativeren door het feit dat er op dit ogenblik geen enkel betrouwbaar systeem bestaat om statistische gegevens te verzamelen.

Zo heeft men op hetzelfde symposium kunnen vaststellen dat het aantal honden van deze groep die als gevaarlijk aangeschreven staan op ongeveer 60 000 geraamd wordt, wat meebrengt dat gemiddeld 5 % van de honden tot de «risicogroep» behoren. Volgens een studie van de K.U. Leuven zouden in België jaarlijks 30 tot 40 000 mensen een hondenbeet oplopen(1). Daardoor is het dus een zaak van de volksgezondheid.

Volgens de statistieken van de maatschappijen en instellingen die de ambulante medische verzorging dekken, wordt de totale kostprijs van de schadegevalen in burgerlijke aansprakelijkheid/gezinnen waarbij honden betrokken zijn, geraamd op 849 miljoen frank, dus bijna een miljard frank(2).

Dit fenomeen brengt dan ook een reëel probleem van openbare veiligheid mee en mag niet geminimaliseerd worden.

Op dit ogenblik worden echter alleen op plaatselijk vlak initiatieven genomen om de verdere ontwikkeling van het probleem tegen te gaan. De nieuwe gemeentewet van 1992 belast de gemeenten met «het verhelpen van hinderlijke voorvallen waartoe rondzwervende kwaadaardige of woeste dieren aanleiding kunnen geven». Te Grez-Doiceau zijn de pitbulls sinds 1988 verboden en moeten de honden die tot een van de 12 andere gevaarlijke geachte categorieën behoren (vastgesteld door het besluit van minister Pinxten), aan de lijn lopen of een muilkorf dragen op elke openbare plaats of privé-plaats die voor het publiek toegankelijk is. Hetzelfde geldt in de gemeente Waterloo. Te Luik is bij gemeentelijke verordening bepaald dat gevaarlijke honden een muilkorf moeten dragen en aan de lijn moeten lopen. Andere gemeenten zijn veel radicaler. Te Quaregnon bijvoorbeeld is de aanschaf van gevaarlijke honden op het gemeentelijk grondgebied verboden sinds 1 augustus 2000 en moeten de andere honden die zich reeds op het grondgebied bevinden, een muilkorf dragen. De burgemeester van Maasmechelen heeft eind juli van dit jaar vier honden laten afmaken die als agressief bekend stonden. In de stad Brussel bepaalt de algemene politieverordening dat eigenaars van honden of personen die deze zelfs occasioneel bewa-

(1) Étude du docteur Nolens de la KUL; *De Standaard* du 15 février 1999 et *Assurinfo* du 25 février 1999.

(2) Symposium «Problématique des chiens agressifs: l'approche multifactorielle», tenu à l'initiative du cabinet de la ministre de la Protection, de la consommation, de la Santé publique et de l'Environnement, 18 mars 2000.

(1) Studie van dokter Nolens van de K.U. Leuven; *De Standaard* van 15 februari 1999 en *Assurinfo* van 25 februari 1999.

(2) Symposium over «de problematiek van agressieve honden; een multifactoriële benadering» gehouden op initiatief van het kabinet van de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu op 18 maart 2000.

quelque manière que ce soit et qu'au besoin, les chiens devront être tenus en laisse».

Toutefois, il n'existe aucune réglementation générale sur les chiens dangereux, l'arrêté ministériel de l'ancien ministre de l'Agriculture du 21 octobre 1998, qui obligeait les propriétaires des chiens appartenant à une liste de 13 races dites dangereuses à procéder à leur identification, ayant été annulé par le Conseil d'État (le 31 mai 1999). Seul l'article 556 de la loi du 8 juin 1867 prévoit que «seront punis d'une amende de cinq francs à quinze francs (...) 3° ceux qui auront excité ou n'auront pas retenu leurs chiens, lorsqu'ils attaquent ou poursuivent les passants, quand même il n'en serait résulté aucun mal ou dommage (...)».

La présente proposition de loi entend rencontrer le souci de garantir la santé et la sécurité publique tout en préservant la possibilité pour chacun, de s'adjoindre la compagnie d'un chien, considéré depuis toujours comme «le meilleur ami de l'homme».

1.2. Analyse comparative

La loi anglaise est très radicale alors que le Royaume-Uni compte de très nombreux propriétaires d'animaux et que les associations de protection de ces derniers sont très importantes. Le «Dangerous Dog Act» est entré en vigueur en 1991. Cette loi définit un certain nombre de types de chiens dont certains — pitbull, tosa inu japonais, dogo argentino, fila brésilien — sont soumis à une politique d'extinction, ce qui signifie qu'ils doivent être stérilisés, enregistrés et muselés. La loi prévoit également d'appliquer cette restriction à d'autres races dès que ceux-ci représentent un danger pour la sécurité publique. Des mesures sont en outre prévues lorsque les chiens sont considérés comme incontrôlables et dangereux.

Aux Pays-Bas, c'est en 1993 qu'est entré en vigueur le «Regeling agressieve dieren». Ce règlement prévoit une distinction entre trois catégories de chiens agressifs: le type pitbull terrier, les chiens de garde et de défense et les chiens individuels qui ont présenté un comportement agressif. Pour la première catégorie, le législateur néerlandais a prévu une interdiction d'élevage et de détention. Pour les chiens de ce type déjà présents aux Pays-Bas, un régime de transition a été pris (muselage). Pour les autres catégories, un test d'agression a été instauré.

En France, la loi du 6 janvier 1999 relative aux animaux dangereux et errants et à la protection des animaux a pour but de renforcer les compétences policières des maires, d'alourdir les sanctions dans la matière des «animaux dangereux» et de faciliter la saisie de ces derniers.

ken, ervoor moeten zorgen dat deze dieren het publiek niet op een of andere manier hinderen en dat de honden indien nodig aan de lijn moeten worden gehouden.

Er bestaat echter geen enkele algemene reglementering op gevaarlijke honden nu de Raad van State (op 31 mei 1999) het ministerieel besluit van de gewezen minister van Landbouw van 21 oktober 1998 vernietigd heeft. Dat besluit verplichtte de eigenaars van honden die voorkomen op een lijst van 13 zogenaamde gevaarlijke rassen, deze te laten identificeren. Er is alleen artikel 556 van de wet van 8 juni 1867 dat bepaalt: «Met geldboete van vijf frank tot vijftien frank wordt eveneens gestraft (...) 3° zij die hun honden aanhitsen of niet terughouden, wanneer deze de voorbijgangers aanvallen of vervolgen, zelfs als er geen kwaad of schade uit volgt (...)».

Dit wetsvoorstel wil tegemoetkomen aan de noodzaak tot bescherming van de volksgezondheid en de openbare veiligheid maar wil tevens voor elkeen de mogelijkheid openlaten het gezelschap te zoeken van een hond, die altijd al beschouwd wordt als «de beste vriend van de mens».

1.2. Rechtsvergelijking

De Engelse wet is zeer radicaal hoewel in het Verenigd Koninkrijk zeer veel mensen dieren bezitten en de dierenbeschermingsorganisaties er zeer sterk zijn. De «Dangerous Dog Act» is in werking getreden in 1991. Deze wet bepaalt een aantal soorten honden waarvan sommige — de pitbull, de Japanse tosa inu, de dogo argentino en de fila brasileiro — op termijn moeten verdwijnen, wat betekent dat ze gesteriliseerd, geregistreerd en gemuilkorfd moeten worden. De wet bepaalt eveneens dat deze beperkingen opgelegd zullen worden aan andere rassen zodra deze een gevaar opleveren voor de openbare veiligheid. Voorts zijn maatregelen genomen wanneer honden als oncontroleerbaar en gevaarlijk beschouwd worden.

In Nederland is in 1993 de Regeling agressieve dieren in werking getreden. Deze regeling maakt een onderscheid tussen drie categorieën van agressieve honden: het type pitbull terriër, de waak- en verdedigingshonden en de individuele honden die een agressief gedrag vertoond hebben. Voor de eerste categorie heeft de Nederlandse wetgever een «fok- en houdverbod» ingesteld. Voor dit type honden die reeds in Nederland aanwezig zijn, is een overgangsregeling bepaald (muilkorving). Voor de andere categorieën is een agressietest ingevoerd.

In Frankrijk is er de wet van 6 januari 1999 betreffende de gevaarlijke en loslopende honden en de dierenbescherming die tot doel heeft de politiebevoegdheden van de burgmeesters te versterken; ook worden zwaardere sancties opgelegd voor «gevaarlijke dieren» en wordt de inbeslagneming van deze dieren gemakkelijker.

L'Allemagne a réclamé récemment l'interdiction de chiens «dangereux» au niveau européen. De plus, le Sénat allemand a adopté fin avril 2000 une loi interdisant la possession et la reproduction des chiens de combat comme les pitbulls. Les autorités allemandes cherchent à lutter directement contre les combats mais surtout à limiter les populations des chiens dits dangereux après plusieurs accidents survenus avec ces animaux.

1.3. Notre proposition

Une législation sur les chiens, si elle veut sortir des effets positifs, ne doit pas se concentrer uniquement sur l'animal et se limiter à certaines races. Il est important de souligner que la prévention des accidents est basée sur l'éducation du chien comme celle des humains et en particulier de ses maîtres qui souvent ne savent pas s'en occuper.

Aussi convient-il d'établir une réglementation tenant compte des éléments suivants :

— la prise en compte de la dangerosité de certains chiens : la dangerosité d'un animal peut être objective — il s'agit alors d'établir une liste de chiens dont la dangerosité est établie par diverses données scientifiques ou autres — ou subjective — un chien peut se révéler dangereux, bien qu'il ne fasse pas partie d'une race réputée comme telle.

— la nécessité de responsabiliser les propriétaires et les gardiens : la mise en place de sanctions pénales et l'obligation, pour ceux-ci, de souscrire une assurance en vue d'indemniser les victimes éventuelles du comportement de leur animal, paraissent, sur ce point, de nature à rencontrer cette nécessité.

— l'existence de mesures effectives et dissuasives : à cet effet, il convient de confier au bourgmestre un certain nombre de prérogatives susceptibles d'assurer la sécurité publique. La loi communale permet pour l'instant à chaque commune de prendre par règlement de police des mesures de prévention du danger mais cela n'est pas obligatoire.

— la sauvegarde de la relation entre l'homme et le chien : il ne peut s'agir d'interdire purement et simplement la détention de chiens réputés dangereux ou de procéder à leur élimination systématique. La mise en place de mesures spécifiques peut suffire à préserver la relation entre le propriétaire d'un chien et celui-ci, tout en assurant la sécurité publique.

Alain DESTEXHE.

Duitsland heeft onlangs een Europees verbod op de invoer van «gevaarlijke honden» gevraagd. Bovendien heeft de Duitse Senaat eind april 2000 een wet aangenomen die het bezit en de kweek van vechthonden zoals de pitbull verbiedt. De Duitse overheid wil de hondengevechten rechtstreeks aanpakken maar wil vooral de populatie van zogenaamd gevaarlijke honden beperken na verschillende ongevallen die met die dieren plaatsgevonden hebben.

1.3. Ons voorstel

Wil een wet op honden positieve effecten teweegbrengen, dan mag ze zich niet uitsluitend concentreren op het dier en zich beperken tot bepaalde rassen. Er zij opgemerkt dat ongevallenpreventie steunt op de opvoeding van de hond en ook van de mens en in het bijzonder van de baas van de hond die vaak niet weet hoe hij het dier moet aanpakken.

Daarom moet er een regelgeving komen die rekening houdt met de volgende gegevens :

— het feit dat bepaalde honden gevaarlijk gedrag kunnen vertonen : het gevaarlijk gedrag van een hond kan objectief zijn — het komt er dan op aan een lijst van honden op te stellen waarvan de gevaarlijke aard bewezen is door verschillende wetenschappelijke of andere gegevens — of het kan subjectief zijn — wanneer een hond, hoewel hij niet tot een zogenaamd gevaarlijk ras behoort, gevaarlijk blijkt te zijn.

— de noodzaak om bezitters en houders van honden meer verantwoordelijkheidsbesef bij te brengen : strafsancities en een verplichte verzekering voor het vergoeden van eventuele slachtoffers van het gedrag van hun dier zijn maatregelen die hierop kunnen aansluiten.

— het bestaan van effectieve en ontradende maatregelen : daartoe moet de burgemeester belast worden met een aantal bevoegdheden die de openbare veiligheid kunnen waarborgen. De gemeentewet biedt elke gemeente op dit ogenblik de mogelijkheid om bij politieverordening preventieve maatregelen te nemen. Maar het gaat niet om een verplichting.

— de bescherming van de relatie mens-hond : het kan niet de bedoeling zijn het bezit van als gevaarlijk aangeschreven staande honden zonder meer te verbieden of deze systematisch uit te roeien. Het invoeren van specifieke maatregelen kan volstaan om de relatie tussen de bezitter van een hond en dit dier te beschermen terwijl de openbare veiligheid toch gewaarborgd blijft.

PROPOSITION DE LOI

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2

L'acquisition, à titre gratuit ou onéreux, la détention, l'importation ou l'introduction dans le Royaume, l'exportation, l'élevage et la reproduction, et, de manière générale, toute opération mettant en cause des chiens réputés dangereux, est soumise à la présente loi.

Art. 3

Est réputé dangereux :

1° tout chien susceptible, compte tenu des modalités de sa garde, de présenter un danger pour l'intégrité et la sécurité des personnes ou de leurs biens;

2° tout chien figurant sur la liste dressée, en application de la présente loi, par le ministre qui a l'Agriculture dans ses compétences.

Art. 4

Le bourgmestre est tenu, d'office ou à la requête de toute personne intéressée, de prescrire au propriétaire ou au gardien d'un chien visé à l'article 3, 1°, de la présente loi, toute mesure de nature à prévenir tout danger pour l'intégrité et la sécurité des personnes ou de leurs biens.

Si le propriétaire ou le gardien du chien ne s'exécute pas volontairement, le bourgmestre peut procéder, aux frais du propriétaire ou du gardien, au placement de l'animal dans un lieu de dépôt adapté à l'accueil et à la garde de celui-ci.

Si le propriétaire ou le gardien du chien persiste au-delà d'un délai de 15 jours à ne pas exécuter les mesures imposées par le bourgmestre, celui-ci peut ordonner qu'il soit procédé à l'euthanasie de l'animal.

Le bourgmestre détermine les conditions, autres que celles prévues par la présente loi, dans lesquelles un propriétaire ou un gardien d'un chien visé l'article 3, 2°, de la présente loi, peut faire l'une ou l'autre opération visées à l'article 2 sur le territoire de la commune.

WETSVOORSTEL

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

De aanschaf, om niet of onder bezwarende titel, het bezit, de invoer of het binnenbrengen in het Rijk, de uitvoer, het kweken en fokken, en in het algemeen elke handeling waarbij gevaarlijk geachte honden betrokken zijn, zijn aan deze wet onderworpen.

Art. 3

Gevaarlijk wordt geacht :

1° elke hond die, rekening houdend met de wijze waarop hij in bewaring wordt gehouden, een gevaar kan meebrengen voor de integriteit en de veiligheid van personen of van hun goederen;

2° elke hond die voorkomt op de lijst overeenkomstig deze wet opgesteld door de minister die bevoegd is voor de Landbouw.

Art. 4

De burgemeester is ertoe gehouden, ambtshalve of op verzoek van elke belanghebbende, de eigenaar of de bewaarder van een hond bedoeld in artikel 3, 1°, van deze wet maatregelen op te leggen ter voorkoming van enig gevaar voor de integriteit en de veiligheid van personen of van hun goederen.

Indien de eigenaar of de bewaarder van de hond de maatregelen niet vrijwillig uitvoert, kan de burgemeester het dier op kosten van de eigenaar of van de bewaarder laten onderbrengen op een plaats die geschikt is voor de opvang en de bewaring ervan.

Indien de eigenaar of de bewaarder van de hond na afloop van een termijn van 15 dagen blijft weigeren de door de burgemeester opgelegde maatregelen uit te voeren, kan deze laatste bevelen het dier te euthanaseren.

De burgemeester bepaalt de overige niet bij deze wet gestelde voorwaarden waaronder een eigenaar of een bewaarder van een hond bedoeld in artikel 3, 2°, van deze wet een van de in artikel 2 van deze wet bepaalde handelingen kan verrichten op het grondgebied van de gemeente.

Art. 5

Toute opération visée à l'article 2 de la présente loi est interdite aux personnes suivantes :

- 1° les mineurs;
- 2° les incapables;
- 3° les personnes ayant été condamnées à une peine d'emprisonnement d'une durée égale ou supérieure à six mois;
- 4° les propriétaires ou gardiens visés à l'article 4 de la présente loi dès lors qu'ils n'ont pas exécuté volontairement les mesures imposées par le bourgmestre telles que prévues au même article.

Art. 6

Toute opération visée à l'article 2 de la présente loi est soumise, pour toute personne, au dépôt à la maison communale du domicile du propriétaire ou du gardien de l'animal, d'une déclaration reprenant les données suivantes :

- 1° les nom, prénom, lieu et date de naissance, profession et domicile du propriétaire ou du gardien de l'animal;
- 2° l'identification complète de l'animal, et notamment sa race, sa date de naissance et toutes données relatives à sa vaccination;
- 3° la preuve de la souscription, par le propriétaire ou le gardien de l'animal, d'une assurance familiale ou autre, couvrant tout dommage que pourrait causer l'animal.

Le bourgmestre qui constate qu'un propriétaire ou un gardien d'un chien réputé dangereux n'a pas satisfait aux obligations visées à l'alinéa précédent, peut procéder, aux frais du propriétaire ou du gardien, au placement de l'animal dans un lieu de dépôt adapté à l'accueil et à la garde de celui-ci.

Si, dans un délai de 15 jours, le propriétaire ou le gardien du chien n'a pas satisfait aux obligations visées, le bourgmestre peut ordonner qu'il soit procédé à l'euthanasie de l'animal.

Art. 7

Tout propriétaire ou gardien d'un chien réputé dangereux ne peut circuler sur la voie publique que pour autant que l'animal soit tenu en laisse et muselé.

Art. 8

Sera punie d'un emprisonnement d'un mois à un an et d'une amende de cinquante à mille euros, toute infraction aux dispositions de la présente loi.

Art. 5

Elke handeling bedoeld in artikel 2 van deze wet is verboden voor de volgende personen :

- 1° minderjarigen;
- 2° onbekwamen;
- 3° personen die veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf van minstens zes maanden;
- 4° de eigenaars of bewaarders bedoeld in artikel 4 van deze wet wanneer ze de door de burgemeester opgelegde maatregelen bepaald in hetzelfde artikel niet vrijwillig uitgevoerd hebben.

Art. 6

Voor elke handeling bedoeld in artikel 2 van deze wet moet eenieder op het gemeentehuis van de woonplaats van de eigenaar of van de bewaarder van het dier een verklaring indienen met daarin de volgende gegevens :

- 1° de naam, voornaam, geboorteplaats en -datum, beroep en woonplaats van de eigenaar of de bewaarder van het dier;
- 2° de volledige identificatie van het dier, en met name het ras, de geboortedatum en alle gegevens betreffende zijn vaccinatie;
- 3° het bewijs dat de eigenaar of de bewaarder van het dier een gezinsverzekering of andere verzekering afgesloten heeft om elke schade te dekken die het dier zou kunnen veroorzaken.

Wanneer de burgemeester vaststelt dat een eigenaar of een bewaarder van een gevaarlijk geachte hond niet voldaan heeft aan de verplichtingen bedoeld in het vorige lid, kan hij het dier op kosten van de eigenaar of van de bewaarder laten onderbrengen op een plaats die geschikt is voor de opvang en de bewaring ervan.

Indien de eigenaar of de bewaarder van de hond na afloop van een termijn van 15 dagen niet voldaan heeft aan de verplichtingen bedoeld in het eerste lid van dit artikel, kan deze laatste bevelen het dier te euthanaseren.

Art. 7

Een eigenaar of bewaarder van een gevaarlijk geachte hond mag zich alleen op de openbare weg begeven indien het dier aan de lijn wordt gehouden en gemuilkorfd is.

Art. 8

Overtreding van de bepalingen van deze wet wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met geldboete van vijftig tot duizend euro.

Art. 9

L'arrêté reprenant la liste visée à l'article 3, 2°, de la présente loi prévoit le délai endéans lequel les personnes détenant un chien réputé dangereux ou effectuant l'une des opérations visées à l'article 2 sont tenus de se conformer aux obligations prévues par la présente loi.

29 juillet 2003.

Alain DESTEXHE.

Art. 9

Het besluit dat de lijst bedoeld in artikel 3, 2°, van deze wet bevat, bepaalt binnen welke termijn de personen die een gevaarlijk geachte hond bezitten of een van de handelingen bedoeld in artikel 2 verrichten, zich moeten gedragen naar de voorschriften van deze wet.

29 juli 2003.